

fost odată o

bătrână,

bătrână. Abia zărea de bătrână ce

era. Și împleteau la

, iar în gândul ei se

la s-o dăruiască cu un

, că n-avea decât pe

ei.

se ducea ba la

, ba la

arie, ba la târg, iar

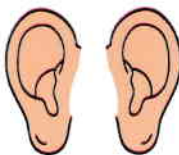

sta singură

, încât toată ziua i-ar fi țiuuit

tăcerea în fundul

dacă n-ar

fi

sau n-ar fi tușit câteodată.

Ba, uneori, ca să-și mai țină de urât

, vorbea și tot ea răspundea.

Și de ea, singură, ca și cum

ar fi râs de altcineva, înșirând

ochiurile pe .

– Ei, ei, cât am mai plăti să avem un

 , acum, la bătrânețile noastre!

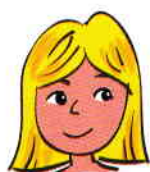

– Cât de mult? Cât?...

– Ihi, ihi, ar da mulți, mulți
de tot!

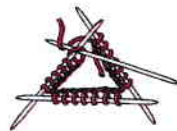
– Adică, ce, nu te-ai mulțumi și c-o

mare?

albină

andrele

apă

baba/ă

bani

bâta

bătrân

bici

bivolul

bob

boii

cai

cal

cap

casa/ă

ciorapi

coți

copac

copacii

copil